

AZ ÓBUDAI ZSIDÓK TÖRTÉNETÉHEZ.

Az áprilisi füzetben az óbudai hitközség és chevrák történetéhez közölt adalékok a következő megjegyzések tételére indítanak és pedig: A 152. lapon a III. szám alatt említett *לא תעשה לך חמץ*-re hímszett talán még sem annyira elvétett mint inkább czéltudatos valami, amint azt az idei januári füzet 45. lapján említett, dr. Ágai Adolf birtokában levő corfui *שו"ת* »siviszin« is észrevehetni. A 153. lapon Totisról mesélt azon mondát pedig, mely szerint T., midőn egyik kocsisa az országúton emelt feszület előtt elhajtván, annak nem süvegelt, azonnal visszahajtatott hazafelé és nem is ment vele többé, mert úgymond: aki saját vallását kellően nem becsüli, az mint ember sem állhatja meg helyét, tehát bizalmat nem érdemel: az 1898 január 14-én kelt »A Jövő« 2-ik számának 12-ik lapján olvashatni »Szilánkok-forgácsok« cím alatt az 1839 okt. 1-én elhunyt Chászám Szajferről. Ezen utóbbi hivatkozás a monda tisztelt és érdemes közlőjét korántsem akarja az »A Jövő« plágizálásával gyanúsítani, a monda becsét pedig plane emelni alkalmas. Mentől többféleképen és több szájból hallani valamely azonos tanulságú mesét, antul igazabb annak tanulsága (doctrinája). A testvéries összetartás üdvös voltát tanító és illusztráló hét nyíl meséjét, mely nyilak nyalábba kötve széttörhetlenek, egyenként azonban könnyen széttördelhetők, különféle egymástól messze távol országokat nem egyidejűleg lakta, egymásról tudomással sem bíró nemzetek mondaköréből ismerjük; tanulságát csak növeli az, hogy Jugurtháról is, Szvatoplukról is, Dzsingiszkhánról is mesélik.

(V. E.)

MI AZ AFIKÓMEN? ¹⁾ מֵי אִפְקוֹמֵן

I.

Jelige : רִבִּי הַרְשֵׁנִי לֹמֵד דַּעְתִּי .

Valamint a babyloni, úgy a jeruzsálemi talmudban, szintűgy a mechilta és tószeftában az a tantétel — הַלְבָּה מִשְׁנָה —

¹⁾ Ezen szó különféle írásmódban fordul elő. אִפְקוֹמֵן אִפְקוֹמֵן אִפְקוֹמֵן (Aruch Kohut I. 232. old.). Nézetem szerint a helyes írásmód : אִפְקוֹמֵן.